

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4432/2023
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Жељко Рајчевић, адвокат из ..., и ББ, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ Сомбор, са седиштем у Сомбору, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1692/23 од 12.07.2023. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1692/23 од 12.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1692/23 од 12.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 798/19 од 15.03.2023. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да исплати тужиоцу на име затезне камате због доцње у исплати накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада износ од 2.494,60 динара са затезном каматом од 04.10.2022. године до исплате, те на име разлике накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада укупан износ од 277.036,00 динара са затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа наведеног у изреци првостепене пресуде до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.149,56 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за исплату разлике накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада преко досуђених до тражених износа (опредељених у примарном и првом евентуалном тужбеном захтеву), све у износима назначеним у изреци првостепене пресуде, као и захтев за исплату затезне камате на досуђени износ на име камате због доцње у исплати накнаде трошкова превоза за период од 17.08.2021. године до 03.01.2022. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1692/23 од 12.07.2023. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата разлике припадајући и исплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права из члана 118. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке раније Врховног касационог суда и сада Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом (о праву запослених којима је исплаћивана мања накнада трошкова за долазак и одлазак са рада на разлику до пуне накнаде у висини цене месечне претплатне карте јавног превоза без попушта у ситуацији када послодавац није обезбедио сопствени превоз). Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да тужена није имала закључен уговор са јавним превозником да би могла да купује за своје раднике месечне претплатне карте са попустом, па у таквој ситуацији није ни могла да им обрачунава накнаду трошкова за превоз у висини такве карте.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада поднета је 05.11.2019. године, а поднеском од 14.09.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 279.530,60 динара и овај износ је очигледно испод новчаног цензуса за дозвољеност ревизије.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић